

КЪРВАВИ ЦВѢТА.

I. Теменуги.

Бѣ тиха есенъ...

Татко му тръгваше на пѣть далеченъ и незнаенъ. И то набра букетче теменужки. Набра ги край шуртящето бистро изворче, дѣто обичаше да ходи съ него.

И когато кичеше гърдитѣ на татка си, отъ очитѣ му бликнаха двѣ сълзи, голѣми бистри сълзи... Очитѣ му бѣха сини, като далечното сине небе, и нѣжни, като листцата на теменужкитѣ.

— Запази, тате, това букетче. То ще ти припомва за мене. Цвѣтенцата му сѣ сини, като моитѣ очи. То ще ти дава сили въ борбата... И то заплака... двѣ сълзи паднаха на нѣжнитѣ теменужки, които татко му отнесе далече, далече...

Бѣ тиха есенъ...

Татко му вървѣше изъ пѣтя далеченъ, незнаенъ и носеше съ себе си сълзитѣ на своята мила рожба.

II. Роза.

Когато настѣпи китенъ май, то откъсна кърваво-червена роза, разтвори благоухающитѣ ѣ листца и ги проводи на татка си.

— „Когато получишъ, татко, тѣзи листца отъ розата, тѣ ще ти напомнятъ за нашия роденъ край. Въ тѣзи листца сѣ скрити всички скѣпни спомени, прѣживѣни съ тебе... Тѣ ще ти кажатъ, че тукъ все още розитѣ цвѣтятъ. Сутринъ по тѣхъ блѣщятъ капчици роса, блѣсти росата, като сребърнитѣ зрънца на моитѣ сълзи по тебъ...”

Притисни, татко, листцата до устнитѣ си и тѣ ще